

Sygn. akt III AUa 1423/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018 r.

**Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSA Ireneusz Lejczak (spr.)

Sędziowie: SSA Barbara Ciuraszkiewicz

SSA Barbara Staśkiewicz

Protokolant: Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2018 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku R. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji R. P.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 lipca 2017 r. sygn. akt IX U 361/17

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawcy R. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 24 marca 2017 r., którą organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do ponownego ustalenia wysokości jego emerytury.

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd ten wydał w oparciu o następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca R. P. w dniu 7 lutego 2017 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o zaliczenie mu służby wojskowej do stażu pracy.

Wnosił o zaliczenie okresu zasadniczej służby wojskowej w charakterze podchorążego (...) Szkoły (...) od 30 września 1963 r. do 10 września 1966 r. oraz okresu służby zawodowej od dnia 11 września 1966 r. do 6 czerwca 1984 r. jako okresu nieskładkowego.

Wnioskodawca odbywał służbę czynną w (...) Szkole (...), a po ukończeniu tej szkoły odbywał służbę zawodową.

Wnioskodawca ma przyznane świadczenie przez Wojskowe Biuro Emerytalne we W..

W piśmie skierowanym do WBE z dnia 6 kwietnia 2016 r. wnioskodawca zrezygnował z emerytury wojskowej, ponieważ emerytura wojskowa była niższa niż wyliczona przez ZUS. W dniu 7 kwietnia 2016 r. wystąpił o wypłatę emerytury z ZUS i od maja 2016 r. otrzymuje emeryturę z ZUS. Nie odwoływał się od decyzji ZUS ustalającej wysokość emerytury.

Decyzją z dnia 24 marca 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887) po rozpoznaniu wniosku z dnia 7 lutego 2017 r. odmówił R. P. ponownego ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem służby wojskowej od 30 września 1963 r. do 6 czerwca 1984 r.

Wobec tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawcy. W uzasadnieniu Sąd ten powołał przepisy art. 5 ust 2a, art. 6 ust 1 pkt 4 i pkt 6 lit a-e i g ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyrokach z dnia 27 listopada 2013 r. (II UK 22/13) oraz z dnia 12 lipca 2012 r. (II UK 326/11), który stwierdził, iż brak jest podstaw prawnych do wliczania okresu służby wojskowej, uwzględnionej przez wojskowy organ rentowy, ponownie przy ustalaniu świadczeń emerytalnych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podobne stanowisko zostało zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r. (III AUa 1542/13), który to Sąd wskazał, że osoba pobierająca emeryturę mundurową (policyjną) może po osiągnięciu wieku emerytalnego, nabyć również prawo do emerytury z ubezpieczenia społecznego, jeżeli poza okresami (służby i ubezpieczenia) uwzględnionymi do świadczenia z zaopatrzenia emerytalnego (wysługi lat) legitymowała się innymi okresami składkowymi i nieskładkowymi w rozmiarze wystarczającym w myśl obowiązujących przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do uzyskania prawa do tego świadczenia. Zatem możliwość jednoczesnego nabycia prawa do emerytury z ubezpieczenia społecznego i emerytury mundurowej możliwa jest tylko wówczas, gdy okresy ubezpieczenia powszechnego i służby mundurowej w oparciu o jaką ustalono wysługę mundurową nie zostały wzajemnie uwzględnione przy ustalaniu prawa do świadczeń, a każdy z nich, ale z osobna jest samodzielnie wystarczający do uzyskania prawa do emerytury w określonym systemie.

W odniesieniu do powyższych rozważań Sąd I instancji przeprowadził wykładnię art. 5 ust 2a ustawy emerytalnej i wskazał, że przepis ten jest traktowany jako instrument prawny, zapobiegający kumulacji okresów w ramach ubezpieczenia i zaopatrzenia emerytalnego. Zdaniem Sądu Okręgowego przepis ten odnosi się w szczególności do regulacji dotyczących żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariuszy policji, Urzędu Ochrony Państwa. Dotyczy on również sytuacji wykluczenia możliwości ponownego ustalenia przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczeniu ich wysokości na podstawie przepisów ustawy emerytalnej takich okresów składkowych, które były podstawą do ustalenia prawa do świadczeń pieniężnych określonych właśnie w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym.

Sąd Okręgowy zważył przy tym, że funkcją takiego sformułowania w/w przepisów jest zapobieżenie sytuacji, w której na podstawie tych samych okresów składkowych ubezpieczonemu zaopatrzonemu przysługiwałoby uprawnienie przysługujące zarówno ze stażu ubezpieczenia, jak i zaopatrzenia emerytalnego. Z uwagi na brzmienie wyżej powołanych przepisów Sąd ten uznał roszczenie wnioskodawcy za nieuzasadnione i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił jego odwołanie.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości wnioskodawca w drodze apelacji, zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS polegające na uznaniu, że okres służby wojskowej od 30 września 1963 r. do 6 czerwca 1984 r. nie podlega zaliczeniu do stażu pracy, gdyż okres ten stanowi podstawę odrębnego świadczenia przysługującego tzw. Służbom mundurowym.

W oparciu o powyższy zarzut wnioskodawca domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem okresu jego służby wojskowej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne są niesporne, a wyprowadzone z nich wnioski prawne nie budzą zastrzeżeń. Argumenty prezentowane przez skarżącego sprowadzają się w zasadzie do polemiki z oceną prawną Sądu I instancji, którą jednak Sąd Apelacyjny w całości aprobejuje.

Sąd I instancji właściwie zastosował przepisy prawa materialnego i w efekcie trafnie uznał, że nie ma podstaw do uwzględnienia w podstawie obliczenia emerytury, jako okresy składkowe i nieskładkowe, okresów czynnej służby wojskowej (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) oraz okresu służby zawodowej, jeżeli zostały one wykorzystane do ustalenia prawa do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i funkcjonariuszy. Reguła taka wynika wprost z treści przepisu art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowi, że okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i pkt 6 lit. a-e i g, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2. Jej obowiązywanie potwierdza przepis art. 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, z którego wynika, że okresy służby żołnierzy, którzy nie nabywają prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy, oraz służby określonej w art. 13 ust. 2 uważa się za okresy składkowe w myśl przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W obliczu tak stanowczych regulacji Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości co do trafności ocen prawnych organu rentowego i Sądu Okręgowego.

Jak wynika z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, wnioskodawca obok pobieranej przez niego aktualnie emerytury tzw. cywilnej, ma również określone prawo do świadczenia przyznane przez Wojskowe Biuro Emerytalne, które uległo zawieszeniu z uwagi na fakt, że emerytura z systemu powszechnego jest dla wnioskodawcy bardziej korzystna. Wnioskodawca odwołując się od zaskarżonej decyzji z dnia 24 marca 2017 r. domagał się uwzględnienia do wysokości obecnie pobieranej emerytury, dochodów za okres służby wojskowej od 30 września 1963 r. do 6 czerwca 1984 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny stwierdza, że z dyspozycji powołanego wyżej art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynika wprost, że okresy służby wojskowej nie podlegają zaliczeniu do ustalenia wysokości prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Wnioskodawca ma ustalone prawo do świadczenia emerytalnego z WBE we W. za okres służby wojskowej, z tego też względu okres ten nie może zostać uwzględniony do ustalenia wysokości obecnie pobieranego świadczenia emerytalnego.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty apelacji są całkowicie bezzasadne i pozostają w całkowitej sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji jako całkowicie bezzasadnej.

SSA Barbara Ciuraszkiewicz SSA Ireneusz Lejczak SSA Barbara Staśkiewicz

R.S.